

Petdeset let škofjeloške gimnazije

Gimnazija je najstarejša splošnoizobraževalna šola na Slovenskem, saj obstaja že od 16. stoletja. Doživljala je številne reforme, vedno pa je bila njena temeljna naloga pripraviti dijaka na visokošolski študij. Z reformo sredi prejšnjega stoletja je nastala osemrazredna šola, ki je imela v predmetniku vse temeljne splošnoizobraževalne predmete, ob njih pa že tudi izbirne, ki so jih izbrali starši. Od leta 1850 dalje so dijaki ob zaključku gimnazije opravljali maturo, katere osnovni namen pa ni bil ponovno preverjanje učne snovi, ampak so maturo šteli predvsem kot izpit dijakove duhovne zrelosti in njegove usposobljenosti za univerzitetni študij. Maturanti so se za maturo posebej pripravljali, izpit pa so opravljali pred komisijo, ki ji je predsedoval deželni šolski inšpektor. Že tedaj je matura zaradi svoje zahtevnosti vzbujala odpor javnosti, predvsem pa staršev.

V začetku tega stoletja smo dobili slovenske gimnazije, saj se je do tedaj poučevalo le v nemščini. Nemške gimnazije so po 1. svetovni vojni izginile, slovenske pa so bile v Ljubljani 4, v Mariboru 3, po ena v Celju, Kranju, Novem mestu, Kočevju, Murski Soboti, na Ptuj in v Št. Vidu pri Ljubljani. Klasične gimnazije so ostale le tri (Ljubljana, Št. Vid, Maribor), na novo pa so bile ustanovljene realne gimnazije.

Število gimnazij se po 1. vojni ni spreminjalo, močno pa se je povečalo število gimnazijcev, in sicer od 5000 v letu 1918 na 13000 v letu 1939. Že v tem obdobju se je slovenski šolski sistem moral prilagoditi jugoslovanskemu, ki je bil manj zahteven in zasnovan na drugačnih potrebah; npr. uveden je bil šolski predmet higiena, zavzemali pa so se tudi za manj ur pouka.

V Škofji Loki pred 2. svetovno vojno gimnazije še nismo imeli, kar je za tisočletno mesto, kjer ima šolstvo tudi po zaslugi freisinških škofov več kot šeststoletno tradicijo, najstarejše na Gorenjskem in eno najstarejših na Slovenskem, presenetljivo.

Kot predhodnica nižje gimnazije je leta 1932 nastala državna mešana meščanska šola, ki se je vselila v stavbo sedanje osnovne šole v Šolski ulici, zgrajeno istega leta.

V tej stavbi je v povojnih letih nastala osnovna šola in nižja gimnazija, ki je kmalu prerastla v višjo gimnazijo, katere jubilej praznujemo letos.

Ustanovitev gimnazije v Škofji Loki sega v šolsko leto 1950/51, ko je bil ob podpori loškega rojaka, ministra Borisa Zihlerla, 4. razred nižje gimnazije preimenovan v 1. razred višje gimnazije, ki je nato maturiral v šolskem letu 1954/55.

Velikega pomena za gimnazijo v Škofji Loki je bila dograditev prizidka k šoli, ki ga je učiteljem in dijakom 25. oktobra 1953 izročil minister Boris Zihlerl. Marsikateri

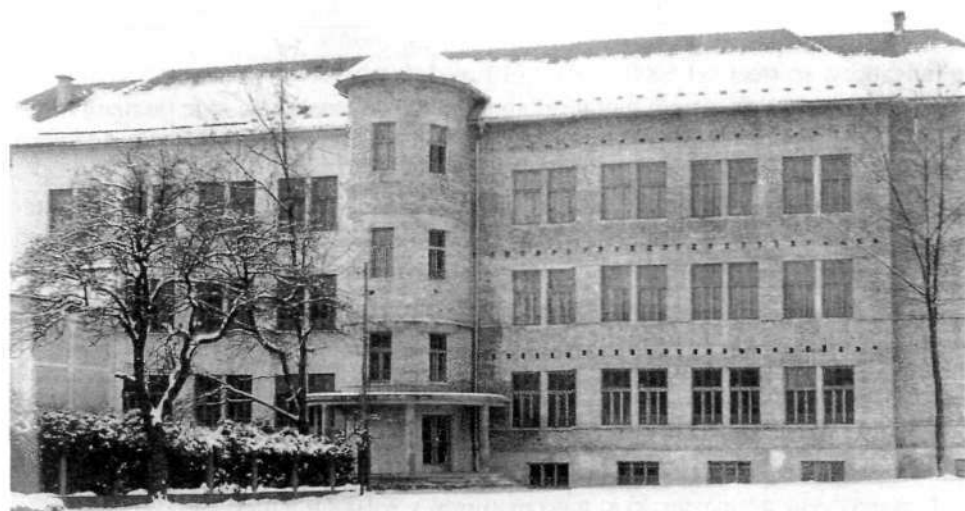
loški gimnazijec iz teh let se še spominja svojega udarniškega dela pri tej gradnji, kakor tudi pri urejanju šolskih igrišč.

Kot je zapisala Vida Sluga, ena prvih profesorice in ravnateljica gimnazije v letih 1956 do 1959, *„je gimnazija uresničila želje prebivalstva Škofje Loke in obeh dolin, ki se navezujeta na Loko kot njuno kulturno in gospodarsko središče. Mladi rod, željan izobrazbe, naj sam upraviči obstoj nove gimnazije, ki bo odprla pot nadaljnje izobraževanja.“*

Razvoj šolstva in še posebej gimnazije je v času po 2. vojni odražal razumevanje šole in njene družbene vloge, kot jo je sprejemala nova oblast v imenu delavskega razreda.

Lahko verjamemo, da je bil namen dober, odločitve pa, gledano z današnje perspektive, velikokrat povsem zgrešene in škodljive. Vse to je v svojih petdesetih letih doživela tudi škofjeloška gimnazija. Številne spremembe so bile posledica ideološkega pogleda na vlogo šole v družbi. Nova oblast je najprej preuredila predmetnik gimnazij; verouk je postal neobvezen in so ga postopoma ukinili. Prav tako so ukinili predmet higiena, v vse predmete pa kot nadomestilo katoliški vzgoji začeli uvajati marksizem kot temelj novega svetovnega nazora. Na novo so uvedli tudi predvojaško vzgojo.

Že drugič – prvičrat v kraljevini Jugoslaviji – se je začelo prikrojevati zahtevnost učnih programov manj razvitim okoljem v Jugoslaviji. Tako so že leta 1954 jugoslovanski partijski ideologi začeli z diskusijo, da je gimnazije treba ukiniti, ker »so ostanek meščanske družbe, ki jo redi delavski razred«. Tudi v Škofji Loki so imele te ideje kar nekaj privrženecv in tako je v letih 1957–58 v loški javnosti in v gim-

Gimnazija Škofja Loka ob odprtju prizidka v oktobru 1953

nazijski zbornici potekala vroča diskusija o nadaljnjem obstoju loške gimnazije. Učitelji in starši, predvsem pa dobri učni rezultati dotedanjega dela, so preprečili ta ukrep, ki bi Škofjo Loko potisnil povsem na rob med Gorenjsko in Rovtarskim.

Predmetnik gimnazije je bil v tem obdobju podoben današnjemu, saj je v primerljivem obsegu ur zajemal vsa predmetna področja, ki so tudi sedaj temelj gimnazijskega programa.

Zakon o šolstvu iz leta 1958 je uvedel osemletne osnovne šole, gimnazija pa je s tem postala štiriletna. Klasične gimnazije so ukinili, kljub temu pa so ponekod v gimnazijah še učili klasične jezike. Močno so začeli vzpodbujati razvoj poklicnih in strokovnih šol, da bi tako zagotovili prevlado delavske mladine nad meščansko.

Leta 1962 so bila šolam prvič izdana navodila za njihovo verifikacijo, ki je izhajala iz ustreznosti kadrov, opreme, prostorov in učnih načrtov v gimnazijah. Ker je bila izpolnitev teh pogojev za večino šol hud problem, so jim določili prehodno obdobje.

Škofjeloška gimnazija je bila ena od 27 slovenskih gimnazij, ki so bile po teh predpisih verificirane do leta 1965. Šole so s pridobljeno verifikacijo pridobile pravico, izdajati veljavna spričevala, postopek verifikacije pa je pomenil tudi zmago nad tistimi, ki so skušali gimnazije ukiniti. S tem odlokom je bil torej nadaljnji obstoj gimnazije v Škofji Loki zagotovljen.

Predmetnik gimnazije ob njeni verifikaciji leta 1965

Predmet	1.letnik	2.letnik	3.letnik	4.letnik
Slovenski jezik	4	4	4	5
Zgodovina	4	4	4	–
Sociologija	–	–	–	4
Filozofija	–	–	–	3
Psihologija	–	–	2	–
Osnove umet.vzgoje	2	2	–	–
Prvi tuji jezik	4	3	3	3
Drugi tuji jezik	4	3	3	3
Geografija	2	2	2	2
Matematika	4	4	3	4
Fizika	–	3	3	4
Kemija	2	3	2	–
Biologija	4	2	3	–
Telesna vzgoja	3	3	2	2
Predvojaška vzgoja	–	–	2	2
Tehn.vzgoja in				
Proizv.delo (letno št. ur)	123	105	96	–
Praktična znanja (letno št. ur)	–	–	60	60
Družbena vzgoja (letno št. ur)	35	35	35	35
Latinsčina (neobvezno)	70	70	–	–

Nadaljnja leta je škofjeloška gimnazija doživljala usodo, ki je bila zelo podobna ostalim slovenskim gimnazijam; deležna je bila različnih reformnih poskusov, ki so se nanašali na spremembe v učnih programih, pri zaključnem izpitu, prehodu na petdnevni šolski teden (jeseni 1971) in na določitev različne učne obveznosti učiteljev: 19 ur za učitelje jezikov in naravoslovnih predmetov, 20 ur za ostale učitelje.

Učiteljski kolektivi so ob tem zmogli toliko modrosti in trdoživosti, da so znali najti razumno pot preživetja zase, za dijake in s tem za šolo.

Šola si je že v tem obdobju, kot tudi kasneje in vse do danes, prizadevala v svojo ponudbo izobraževanja zajeti čim več interesov lokalnega prebivalstva.

Kot sad takšnega razumevanja vloge šole v okolju sta bila sredi sedemdesetih let v škofovloški gimnaziji uvedena dva nova programa:

– V šolskem letu 1975/76 je bil uveden program pedagoške gimnazije za tiste dijake, ki so nameravali študirati pedagoške poklice. Tako je bil do šolskega leta 1979/80 na šoli po en oddelek 1. in 2. letnika, v 3. in 4. letniku pa so učenci šolanje nadaljevali v Kranju. Ob načrtovanju usmerjenega izobraževanja je bil ta program po letu 1980 ukinjen.

– Po letu 1976 je škofovloška gimnazija postajala v širšem prostoru vse bolj znana kot »smučarska« gimnazija. Leta 1976 je prof. Ivo Černilec ob podpori Smučarske zveze Slovenije pripeljal dijake športnike iz 2. letnika šentviške gimnazije v 3. letnik škofovloške gimnazije. Ob vsestranskem prizadevanju profesorskega zbora in razumevanju za drugačne pristope k delu z dijaki športniki so športni oddelki postali pomemben del ponudbe izobraževalnih programov v vseh naslednjih letih (izjemoma ni bilo vpisa v obdobju 1990–92), vse do danes, ko na jesen 2000 začinjamo petindvajseto leto dela športnih oddelkov na šoli. Prva leta so bila tudi obdobje prvih velikih uspehov naših smučarjev, ki so postali pravi slovenski športni heroji in nosilci naše nacionalne prepoznavnosti v svetu. Ob tem je bilo pogosto slišati, da so ti športniki tudi dijaki škofovloške športne gimnazije. Načrta organiziranosti smučarske gimnazije po vzoru avstrijskega Stamsa, pripravil ga je prof. Ivan Križnar, v naših

Maturantje in profesorski zbor v maju 1968

razmerah (slabši materialni pogoji, drugačen način organiziranosti športa v Sloveniji) sicer ni bilo mogoče uresničiti, kljub temu pa je organizacijska prilagoditev šolanja omogočila športno kariero in uspešno šolanje mnogim vrhunskim smučarjem in kasneje tudi drugim športnikom. Po letu 1997 so v te oddelke vpisani različni športniki, saj v smučarskem tekmovalnem športu ni več takšne množičnosti.

Na jesen leta 1981 sta škofjeloško gimnazijo doleteli dve odločitvi, ki sta močno vplivali na njeno nadaljnje delo: preselitev šole v novozgrajeno stavbo na Podnu in šolska reforma, s katero je bilo srednjim šolam določeno usmerjeno izobraževanje.

Preselitev v novo šolo iz prizidka k osnovni šoli v Šolski ulici, je bila v razmerah, v katerih je šola bivala v letu 1980, dogodek, ki se ga je veselil celoten gimnazijski kolektiv. Stara šolska stavba je bila glede potresne varnosti povsem neustrezna, postala pa je tudi pretesna in zastarela. Kmalu po preselitvi smo tako učitelji kot dijaki spoznali, da v novozgrajeni stavbi – nekakšnem skupnem šolskem centru – nismo dobili tistega, kar bi potrebovali: svojo šolo, ki bi ji lahko vdihnili gimnazijsko dušo. Tako je večkrat slišati, predvsem starejše učitelje, da bi bilo veliko lepše, če bi lahko ostali v »naši gimnaziji« v Šolski ulici, seveda primerno prenovljeni, ampak ...

Uzakonitev usmerjenega izobraževanja je pomenila hkrati ukinitvev gimnazije, češ da je kot ostanek meščanske družbe preživela. Že tretjič v zgodovini skupne jugoslovanske države se je zgodilo, da so slovensko šolstvo ukrojili po meri unitaristično naravnane politike. Ta grobi poseg v šolstvo je bil ob politični naravnosti in nestrokovnosti tudi nevaren slovenski samobitnosti, saj je skušal vpeljati skupna izobraževalna jedra, kar je bilo boleče predvsem pri predmetih z nacionalno razsežnostjo (materni jezik, zgodovina, umetnost). Škofjeloški gimnaziji je bil s to reformo namenjen družboslovno-jezikovni program. Kako se je na to odzval učiteljski zbor gimnazije, lahko preberemo v zapisniku delovne skupnosti gimnazije (februar 1981), kjer med ostalim piše: *«Učitelji gimnazije v Škofji Loki prizadeto ugotavljamo, da bo šola izvajala le program za družboslovno-jezikovno dejavnost; učitelji te šole bi lahko izvajali tudi naravoslovno-matematični in računalniški program. Sodimo, da v Škofji Loki z reformo šolstva ne bomo dosegli načrtovanih ciljev.»* Tudi strokovna študija takratne ravnateljice Vladke Jan o vlogi in mestu škofjeloške gimnazije v življenju občine Škofja Loka, s katero je argumentirano utemeljila potrebo po ohranitvi šole s širokim izobraževalnim programom, kot ga je imela gimnazija, odločitve ni spremenila.

Šola se je danim okoliščinam prilagodila in postala zelo uspešna v izobraževanju za družboslovje in tuje jezike. Velik del mladine iz šolskega okoliša se je začel voziti v drugačne šole v Kranju in Ljubljani, v Škofjo Loko pa so začeli prihajati dijaki z vse Gorenjske in iz Ljubljane. Medtem ko je bilo v obdobju gimnazije pred letom 1981 več kot 80 % dijakov iz škofjeloške regije, je v obdobju usmerjenega izobraževanja več kot 40 % dijakov prihajalo iz drugih regij. Tako je šola iz lokalne prerastla v regijsko in to je bilo pomembno za uveljavljanje škofjeloške gimnazije v širšem okolju. Tudi v devetdesetih letih se je ta trend nadaljeval in danes približno 25 % dijakov prihaja iz krajev, ki jih sicer ne štejemo za šolski okoliš naše šole.

Epizoda usmerjenega izobraževanja na Slovenskem je bila zaključena, ko se je v šolskem letu 1990/91 ponovno vpeljal gimnazijski program kot najustreznejša splošnoizobraževalna srednja šola in kot priprava na visokošolski studij.

Ustanoviteljstvo gimnazije je leta 1991 od občine prevzela Republika Slovenija in jo leta 1992 preimenovala v Gimnazijo Škofja Loka.

Odpravljen je bilo ime šole po Borisu Zihlerlu, po katerem se je šola imenovala vse od leta 1976 dalje. Spomenik Borisu Zihlerlu, ki ga je ob otvoritvi šolske stavbe na Podnu izdelal akademski kipar Tone Logonder, stoji v parku pred šolo kot spomin na podpornika pri ustanovitvi naše gimnazije.

Čas po letu 1990 pomeni za škofjeloško gimnazijo začetek novega obdobja oziroma nadaljevanje in razvoj tistega, kar je ta šola pred letom 1980 že uspešno opravljala.

V domačem okolju si je ponovno začela pridobivati zaupanje kot matična šola za vse učence, ki se po osnovni šoli nameravajo vpisati v gimnazijo. Še več, skušala je ostati privlačna tudi za tiste dijake, ki so v obdobju usmerjene šole začeli v Škofjo Loko prihajati od drugod. In je uspela. Vpis v šolo se je v letu 1992/93 povečal na šest oddelkov in takšen ostaja vse do danes. Med vpisanimi dijaki prevladujejo tisti iz domačega šolskega okoliša – Škofje Loke in obeh dolin, skoraj 40% dijakov pa prihaja iz ostalih krajev južne Gorenjske. Tolikšen interes za vpis gre pripisati predvsem trem vzrokom:

- dobremu delu pedagoškega zbora šole, kar potrjujejo učni rezultati dijakov;
- dobremu počutju dijakov na šoli, ki že vsa leta svojega dela slovi tudi po demokratičnem in dijakom naklonjenem pristopu učiteljev;

Šolski center, odprt leta 1981

– za dijake zanimivi izbiri izobraževalnih programov, tako glede tujih jezikov (angleški, francoski, nemški, latinski) kot tudi možnosti, da se lahko sami odločijo za sebi najbolj primerne izbirne predmete od 1. letnika do mature.

Seveda je k povečanju vpisa v zadnjem desetletju svoje prispeval tudi generacijski višek mladih v tem obdobju, toda po drugi strani je tudi ponudba gimnazij na

Šol. leto	ženske	moški	skupaj	št. odd.	Šol. leto	ženske	moški	skupaj	št. odd.
1954/55	7	19	26	1	1977/78	37	27	64	3
1955/56	14	9	23	1	1978/79	61	59	120	4
1956/57	14	14	28	1	1979/80	73	48	121	4
1957/58	8	12	20	1	1980/81	57	45	102	4
1958/59	11	16	27	1	1981/82	63	41	104	4
1959/60	9	6	15	1	1982/83	49	30	79	3
1960/61	15	11	26	1	1983/84	68	41	109	4
1961/62	7	12	19	1	1984/85	76	29	105	4
1962/63	20	15	35	2	1985/86	85	19	104	4
1963/64	16	17	33	1	1986/87	86	20	106	4
1964/65	27	19	46	2	1987/88	93	22	115	4
1965/66	28	24	52	2	1988/89	92	19	111	5
1966/67	21	11	32	2	1989/90	119	28	147	5
1967/68	28	15	43	2	1990/91	85	23	108	5
1968/69	28	23	51	2	1991/92	94	26	120	5
1969/70	35	22	57	2	1992/93	100	29	129	5
1970/71	29	17	46	2	1993/94	104	36	140	5
1971/72	26	14	40	2	1994/95	94	40	134	5
1972/73	28	12	40	2	1995/96	105	39	144	6
1973/74	24	21	45	2	1996/97	96	57	153	6
1974/75	35	11	46	2	1997/98	112	72	184	6
1975/76	48	34	82	3	1998/99	108	74	182	6
1976/77	49	29	78	3	99/2000*	103	57	160	6
					Skupaj	2487	1264	3751	

Gorenjskem in v Ljubljani že tolikšna, da vpis brez kakovostnega dela tudi naši šoli nikakor ni zagotovljen. Zanj se je treba vedno znova truditi in si ohranjati zaupanje otrok in staršev.

Število dijakov, ki so zaključili škofjeloško gimnazijo

V petdesetih letih je na škofjeloški gimnaziji šolanje zaključilo skupno 3751 deklet in fantov, ki so večinoma tudi uspešno končali različne študije.

V teh petih desetletjih so opravljali različne vrste mature, vse pa so bile odločilne za njihov vstop v novo študentsko življenje :

– Matura, ki jo je opravljala prva generacija loških maturantov v juniju 1955 je obsegala, tako kot danes, 5 predmetov: pisni izpit iz slovenskega jezika, matematike in tujega jezika, ustni izpit pa iz navedenih treh predmetov ter zgodovine in izbirnega predmeta.

– Leta 1959 je bil kot zaključek reformirane gimnazije predpisan zaključni izpit, ki je obsegal pisno nalogo iz slovenskega jezika ter obsežno seminarsko nalogo iz izbranega predmeta in njen zagovor.

Ta sprememba je bila posledica razprav, ki so se pojavljale v javnosti, češ da »matura obsega preveč nesmiselnega in mehničnega obremenjevanja živcev«, in se je uveljavila v obdobju, ki nikakor ni bilo naklonjeno gimnaziji in s tem maturi kot inštituciji gimnazije.

– Že v letu 1965 pa je bil ponovno uveden zaključni izpit in je pomenil določen povratek k stari maturi. Izpit je obsegal pisni del pri slovenskem jeziku, matematiki ali tujem jeziku ter seminarsko nalogo iz izbranega predmeta. Isti predmeti pa so bili tudi pri ustnem delu izpita.

– Leta 1968 je bil ta zaključni izpit razširjen z obveznim predmetom novejša zgodovina Jugoslavije in politična ureditev države.

– Generacija iz leta 1985 je bila zadnja, ki je opravljala takšen zaključni izpit, nato pa vse do leta 1991 zaključnih izpitov ni bilo.

– Leta 1991 se je z gimnazijo vrnil tudi zaključni izpit, ki je obsegal pisni in ustni del iz slovenskega jezika in matematike ali tujega jezika ter ustni izpit iz dveh izbranih predmetov.

Predmetnik gimnazije v šolskem letu vpisa 2000/2001

	1. letnik			2. letnik			3. letnik			4. letnik			5. letnik				
	Spl	Klas	Špo	Nar	Spl	Klas	Jez	Špo	Nar	Spl	Klas	Jez	Špo	Nar	Izb	Mat	
Slovenski jezik	4	4	4	4	5	4	4	4	4	5	4	4	4	5	5	5	5
Angl. jezik – 1. tuj j.	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	4	4	4	4
Nem. jezik – 2. tuj j.	3	3	3	4	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	2
Fr. jezik – 2. tuj j.	3			4	3				4	3			3	3			2
Latinski jezik		4			3					3				3			2
Nem. jezik – 3. tuj j.							3					3					2
Matematika	4	4	4	5	4	4	4	4	4	5	4	4	4	5	5	5	5
Zgodovina	2	2	2	2	2	3	2	2	2	2	3	2	2	2	2	2	2
Športna vzgoja	3	3	0	3	3	3	3	6	3	3	3	3	6	3	3	3	3
Geografija	2	2	2	3	3	2	2	2	2	2	2	2	2				3
Biologija	2	2	2	2	2	2	2	2	3	2	2	2	2				5
Fizika	2	2	2	2	2	2	2	2	3	2	2	2	2				5
Kemija	2	2	2	2	2	2	2	2	3	2		2	2				5
Psihologija				2	2		2	2				2					4+2
Sociologija									2	2	2	2	2				4+2
Filozofija														2	2	3	2
*Likovna umetnost	*2					1							2*				4+2
Glasba	2					1		2									
Informatika	2	2	2														
Izbirni predmeti														8	8	4	5
SKUPAJ	32	32	32	32	32	33	32	33	32	32	33	32	33	32	32	32	32
Izbirne ure				3	3				3	3							
Obv. izb. vsebine	90	90	90	90	90	90	90	90	90	90	90	90	90	30	30	30	30

*Likovna umetnost in glasba – po 1 ura se opravi pri OIV

*Tretji tuj jezik – dijak izbere enega od jezikov

IZBIRA za MATURO – dijak izbere dva predmeta

– Leta 1995 se je matura prvič opravljala kot državni izpit in je pomenila v slovenskem šolstvu popolno novost, čeprav je bila že prva matura na loški gimnaziji leta 1955 prav tako obsežna in pod nadzorstvom državnih uradnikov. Seveda pa je bistvena razlika tudi v tem, da so rezultati na maturi v zadnjih letih ključni pogoj za vpis na univerzo in da se po njih ocenjuje kakovost šole, zato je odgovornost učiteljev zelo velika. Na škofjeloški gimnaziji je bil rezultat v vseh štirih preteklih letih nadpovprečen, kar seveda pomeni priznanje in dober obet tudi za pedagoški kolektiv šole.

Za gimnazijo in s tem za maturo se sedaj odloča že več kot tretjina srednješolcev, kmalu pa se bo ta delež približal 40 % srednješolske populacije. Predmetnik gimnazije po letu 1990 je v zasnovi podoben tistemu pred reformo usmerjene šole; je splošnoizobraževalen in s podobnim deležem predmetov.

Pomembna novost gimnazijskega programa po letu 1990 je izbirnost 3 ur pouka v 2. in 3. letniku in kar 11 ur v 4. letniku. Dijak pri teh urah lahko izbere tudi dva predmeta za maturo. Izbirne ure se v posameznih oddelkih dodaja naravoslovju, jezikom ali družboslovju, dijak pa ob vpisu lahko izbere oddelek z ustreznim predmetnikom. Ne glede na to, pa se v vseh oddelkih obravnava program, ki omogoča izbiro kateregakoli predmeta za maturo.

Druga pridobitev programa gimnazije so obvezne izbirne vsebine, ki jih mora dijak opraviti v 1., 2. in 3. letniku v obsegu 90 ur, v 4. letniku pa v obsegu 30 ur. Te ure niso v rednem urniku, dijak pa jih opravi ob različnih dejavnostih: tečaji, raziskovalno delo, tekmovanja v znanju, kulturne in športne dejavnosti, strokovne ekskurzije ipd.

Program splošne gimnazije se izvaja tudi v športnem oddelku, s tem da so športni vzgoji dodane 3 ure pouka.

Na podlagi dolgoletne tradicije poučevanja latinskega jezika je škofjeloški gimnaziji dodeljen tudi nov program klasične gimnazije. V šolskem letu 2000/2001 se bodo v ta program prvič vpisali tisti dijaki, ki si želijo več humanistične izobrazbe in se ob tem vsa štiri leta učiti tudi latinski jezik.

Gimnazija med šolami v Sloveniji pridobiva na veljavi, saj je kot splošnoizobraževalna šola temeljni vzpodbujevalec in varuh dijakove nadarjenosti, pomeni pa tudi odmik od prezgodnje specializacije pri šolanju mladine, saj mora biti mlad človek najprej vpeljan v svet kulture in široke splošne izobrazbe.

Znano je, da se šolski programi širijo po obsegu dela, s tem pa se povečuje njihova zahtevnost. Šola s tem postaja otrokom in staršem manj prijazna in vse bolj stresna. Zato ne preseneča, da se v javnih in v strokovnih pogovorih o šoli vse bolj izraža tudi zahteva po humani, otrokom prijazni šoli.

Učitelji se strinjamo, da ni dovolj samo kvalitetno znanje, strinjamo se z družbeno skrbjo za duševno zdravje mladine, toda zahteve po prijazni šoli razumemo tudi kot kritiko in nezaupnico našemu delu. Res je, da nerazumevanje učiteljev za težave mladih in (pre)visoko postavljene zahteve po znanju za mladega človeka lahko pomenijo travmatično izkušnjo o šoli, toda srednješolci se žal ne morejo več izogniti tekmovalnosti, ki je prisotna tudi v naši družbi.

In v tem primežu zahtev po prijazni in hkrati kar najbolj učinkoviti šoli smo tudi učitelji škojeloške gimnazije. Ostane nam le, da se vprašamo, kako lahko ublažimo ostrino zahtev, ki se postavljajo pred nas in pred dijake, ki odhajajo na univerzo. To lahko storimo le tako, da pri dijakih iščemo predvsem znanje, vzpodbujamo in upoštevamo njihove interese, jim nudimo strokovno in človeško podporo, skušamo razumeti njihove težave, skratka tako, da smo jim naklonjeni. To je izziv in cilj našim učiteljem, saj verjamemo, da se s tem lahko naredi največ za dobro šolo. Pred dijakom pa še vedno ostaja zahtevna naloga usvojiti učni program gimnazije in opraviti maturo, ob dobrem pedagoškem delu pa tudi ta naloga ni pretežka. Verjamemo, da bomo zelene cilje dosegli. Veseli smo, da se tudi v družbi vse bolj uveljavlja spoznanje, ki za nas ni novost, namreč, da se v našem hitenju v Evropo kot številčno majhen narod lahko uveljavimo le z nadpovprečno uspešnostjo, to pa nam lahko zagotovi le dobra izobrazba.